

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Klášterky a soudců JUDr. Blanky Chlostové a JUDr. Michala Holuba ve věci

žalobkyň: a) **Mgr. P. H.**, narozená dne xxx
bytem xxx, xxx

b) **Mgr. H. K.**, narozená dne xxx
bytem xxx, xxx

obě zastoupeny advokátem JUDr. Martinem Havelkou
sídlem Masarykova 542/18, 460 01 Liberec

proti

žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Praha 2, Rašínovo nábřeží 390/42

o náhradu škody

k odvolání žalobkyň i žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. března 2018, č. j. 42C 204/2016-82

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně se ve vyhovujících výrocích I., II. a III. **potvrzuje.**

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

- II. V zamítavém výroku IV. se rozsudek soudu I. stupně **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit **žalobkyni a)** další částku **50 000 Kč** s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně od 19.8.2016 do zaplacení a **žalobkyni b)** další částku **50 000 Kč** s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně od 19.8.2016 do zaplacení, vše do 15 dnů od právní moci rozsudku, jinak se v tomto výroku **potvrzuje**.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni a) na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku **47 530,22 Kč** a žalobkyni b) částku **47 530,22 Kč** do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Martina Havelky, advokáta.

Odůvodnění:

1. V záhlaví označeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni a) částku 30 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně, jdoucím z této částky od 19.8.2016 do zaplacení, a úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 20 000 Kč za dobu od 19.8.2016 do 25.10.2016 do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok ad I.), dále povinnost zaplatit žalobkyni b) částku 30 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně, jdoucím z této částky od 19.8.2016 do zaplacení, a úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 20 000 Kč za dobu od 19.8.2016 do 25.10.2016 do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok ad II.), žalované dále uložil povinnost zaplatit žalobkyním společně a nerozdílně částku 9 801 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně, jdoucím z této částky od 19.8.2016 do zaplacení, a úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 47 553 Kč za dobu od 19.8.2016 do 25.10.2016 do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok ad III.), žalobu ohledně povinnosti žalované zaplatit každé ze žalobkyň další částku 300 000 Kč s příslušenstvím, a další částku 11 253 Kč s příslušenstvím zamítl (výrok ad IV.), řízení ohledně částky 87 553 Kč zastavil (výrok ad V.) a žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyním společně a nerozdílně na náhradě nákladů řízení částku 56 760 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Martina Havelky (výrok ad VI.).
2. Soud prvního stupně takto rozhodl o žalobě, jíž se žalobkyně domáhaly zaplacení náhrady škody a nemajetkové újmy s tvrzením, že jim vznikly v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí v řízení vedeném u Okresního soudu v xxx pod sp.zn. 3 T 168/2014.
3. Žalobkyně tvrdily, že byly zaměstnány jako pracovnice odboru sociálně právní ochrany dětí Magistrátu města xxx (dále jen OSPOD). Při výkonu své práce přicházely do styku s romskou rodinou S., kteří měli problémy s hygienou, placením nájmu, nedostatečnou a nevyhovující péčí o děti, které trpěly kožními chorobami (svrab, vši), nedostávaly vhodnou stravu v dostatečném množství a nedostavovaly se k dětské lékařce na pravidelné prohlídky a povinná očkování.
4. Rodina byla proto žalobkyněmi monitorována, bylo jí poskytováno poradenství, žalobkyně uváděly, že svoji činnost prováděly v souladu se zákonem v rámci pravomocí pracovníků OSPOD, přesto byly nejprve vyzvány orgánem Policie ČR k podání vysvětlení a následně bylo proti nim Policií ČR dne 15.11.2013 zahájeno trestní stíhání pro trestný čin maření úkolu úřední osoby z nedbalosti podle § 330 odst. 1 trestního zákoníku a pro trestný čin neoznámení trestného činu dle § 368 odst. 1 trestního zákoníku, neboť údajně, patrně vzhledem k velmi

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

špatné sociální situaci rodiny, měly z nedbalosti mařit výkon práce sociálních pracovníc OSPOD. Žalobkyně dne 22.11.2013 podaly proti usnesení o zahájení trestního stíhání stížnost a Okresní státní zastupitelství v xxx usnesením ze dne 20.1.2014 zrušilo napadené usnesení o zahájení trestního stíhání, neboť jej shledalo nedůvodným. Dne 21.5.2014 bylo proti žalobkyním opět zahájeno trestní stíhání a přestože nové usnesení o zahájení trestního stíhání bylo obsahově téměř totožné s prvotním usnesením o zahájení trestního stíhání, opíralo se o zcela stejné důkazy, které již jednou Okresní státní zastupitelství v xxx označilo za nepostačující k tomu, aby bylo proti žalobkyním zahájeno trestní stíhání, Okresní státní zastupitelství v xxx neshledalo stížnost žalobkyň proti usnesení o zahájení trestního stíhání důvodnou, žalobkyně byly orgánem Policie ČR vyslýchány jako obviněné a dne 6.8.2014 byla podána obžaloba. Žalobkyně ve vyjádření k obžalobě ze dne 4.12.2014 poukázaly na rozhodné skutečnosti a navrhly Okresnímu soudu v xxx, aby je zprostil obžaloby, případně aby věc vrátil zpět do přípravného řízení k došetření. Okresní soud v xxx však vedl dále trestní řízení, ve věci proběhlo několik hlavních líčení, která vyústila v rozsudek Okresního soudu v xxx ze dne 30.4.2015, kterým byly žalobkyně zproštěny obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že se staly skutky, pro něž byly obžalovány. Okresní státní zastupitelství v xxx podalo v neprospěch žalobkyň odvolání, které odvolací soud projednal dne 23.9.2015, kdy potvrdil rozhodnutí soudu I. stupně a žalobkyně pravomocně a definitivně zprostil obžaloby.

5. Žalobkyně poukázaly na to, že byly celou smyšlenou záležitostí obtěžovány již od srpna 2013, kdy byly prostřednictvím dopisu policejním orgánem vyzvány, aby se dostavily k podání vysvětlení. Celé trestní stíhání zásadně ovlivňovalo jejich psychické zdraví, postavení v práci i soukromý život, žalobkyně byly dva roky dehonestovány a vystaveny nepříjemné psychické zátěži a až poté bylo zjištěno to, co žalobkyně tvrdily od samého počátku, tedy že nemohlo jít o trestné činy, nebyly dány objektivní ani subjektivní stránky trestného činu a samotné obvinění nebylo důvodné a mělo za účel pouze poškodit a šikanovat žalobkyně.
6. Žalobkyně zdůraznily, že kauza zásadním způsobem zasáhla do jejich osobnostních práv, zejména cti a důstojnosti, což bylo ještě umocněno skutečností, že jako pracovnice magistrátu byly veřejně známými osobami v místě svého bydliště, v xxx a důsledky neoprávněného trestního stíhání se projevovaly a dodnes projevují v několika rovinách života žalobkyň. Nejprve se projevíly na pracovišti žalobkyň, které se v souvislosti s výkonem práce profesně stýkaly s příslušníky Policie ČR, pracovníky soudu, státního zastupitelství a dalších institucí spolupracujících s OSPOD, s nimiž měly dříve bezproblémové vztahy, které se v důsledku trestního stíhání změnily v chladný formalistický přístup s celkovým odstupem. Spolupracovnice žalobkyň pomlouvaly, na trestní stíhání žalobkyň se dotazovala i řada klientů a docházelo i k ohrožování pozice sociální pracovnice, zejména při jednání s problémovými klienty. O zahájení trestního stíhání musely žalobkyně informovat svého nadřízeného, posléze i tajemníka úřadu, jako personálního vedoucího. Trestní stíhání i obžaloba se projednávaly vedením města, žalobkyně musely předkládat svou spisovou dokumentaci ke kontrole a celá jejich práce začala podléhat zvýšenému dohledu. Veškeré tyto okolnosti byly pro žalobkyně značně psychicky zatěžující, což bylo umocněno tím, že jim bylo některými kolegy a nadřízenými naznačováno, že by bylo nejlepší, kdyby z OSPOD odešly do jiného zaměstnání, což vyústilo v situaci, kdy žalobkyně na nátlak okolí podaly výpověď.
7. V neziskové organizaci xxx, kde se jim podařilo získat zaměstnání, však měly mzdu oproti předchozímu zaměstnání o 2 500 Kč měsíčně nižší. Žalobkyně uváděly dále, že xxx je malé město, takže pomluvy a nepravdy se šířily rychle i mezi běžnými občany, žalobkyně se dovídaly v běhu času nejrůznější smyšlenky, například o tom, že jsou již odsouzeny, že dostaly podmínku, nebo že dostanou výpověď a již je v oboru nikde nezaměstnají. V očích veřejnosti byly žalobkyně dehonestovány, jejich pověst byla pošramocena a neodvratně ovlivněna. Došlo též

k negativnímu vlivu na rodinný život žalobkyně, kdy manželství Mgr. P. H. prošlo těžkou krizí, s manželem docházelo k četným nedorozuměním a vzájemným nepochopením. V době zahájení trestního stíhání nastupovala dcera Mgr. H. do 1. třídy a vnímala skepsi i negativitu svých rodičů. Mgr. H. se koncem února roku 2014 po zjištění, že se proti žalobkyním připravuje druhé trestní stíhání, psychicky zhroutila a byla v pracovní neschopnosti pět týdnů. Manželství Mgr. H. K. bylo ukončeno rozvodem, na kterém mělo trestní stíhání markantní podíl, když manžel neunesl těžkou situaci Mgr. K. a nedokázal jí být oporou. Celou situaci velmi těžce nesli též synové Mgr. K. Obě žalobkyně tížila obava nejen o jejich pověst, ale rovněž o pověst jejich blízkých, kteří naopak měli strach o budoucnost žalobkyně. Nadměrný psychický tlak a stres se odrazil i na zdraví obou žalobkyně. Mgr. P. H. byla diagnostikována xxx a její ambulantní léčba na psychiatrii doposud trvá, přičemž od jara 2014 užívá antidepresiva. Obdobná situace nastala i u Mgr. H. K., která je stále v péči klinického psychologa. Rovněž jí byla předepsána antidepresiva. Každé připomenutí trestního stíhání u žalobkyně vyvolává negativní emoce, již z dob zahájení trestního řízení přetrvávají pocity úzkosti a insomnie. Žalobkyně nedokázaly přijmout status podezřelých a trestně stíhaných zejména za situace, kdy obě žalobkyně nikdy předtím neměly žádný problém se zákonem, nikdy nebyly trestně stíhané a v rámci povolání byly po celou svoji dvacetiletou kariéru pracovnic OSPOD hodnoceny velmi dobře a v rámci xxx OSPOD podávaly nadprůměrné výsledky.

8. Žalobkyně zdůraznily, že jim vznikla v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí jednak nemajetková újma, za niž považují za přiměřené zadostiučinění částku 350.000 Kč pro každou ze žalobkyně a dále škoda v souvislosti s náklady, které vynaložily na právní zastoupení v rámci celého trestního řízení. Obhájce žalobkyně vykonal celkem 21 úkonů právní služby po 1 500 Kč, snížené o 20 % a vynásobené dvěma v souladu s § 12 odst. 4 advokátního tarifu, což činí 2 400 Kč za jeden úkon právní služby. Na nákladech právního zastoupení v trestním řízení žalobkyně požadovaly celkem částku 56 700 Kč za 21 úkonů po 2 400 Kč, 21 režijních paušálů po 300 Kč a DPH ve výši 11.907 Kč.
9. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby s tím, že žalobkyně u ní dne 10.2.2016 uplatnily nárok na poskytnutí náhrady nemajetkové újmy ve výši 2x 350 000 Kč a nárok na náhradu nákladů obhajoby ve výši 68 607 Kč podle zákona č. 82/1998 Sb., za nezákonné rozhodnutí v řízení vedeném u Okresního soudu v xxx pod sp.zn. 3 T 168/2014. Žalovaná vyhověla nároku na náhradu nemajetkové újmy, vzniklé v souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí v trestním řízení ve výši 20 000 Kč pro každou ze žalobkyně a současně konstatovala, že v trestním řízení vedeném proti žalobkyním došlo v přípravném řízení k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. Žalovaná přihlédla ke skutečnosti, že žalobkyně byly stíhány v souvislosti s výkonem svého povolání a z doložených dokladů se podává vliv trestního stíhání na psychiku žalobkyně. Při stanovení výše zadostiučinění žalovaná přihlédla k délce řízení, které trvalo 1 rok a 4 měsíce a ke skutečnosti, že žalobkyně nijak neprokázaly tvrzený zásah do rodinné a pracovní sféry.
10. Žalovaná dále konstatovala, že byly splněny zákonné podmínky pro přiznání nároku na náhradu majetkové škody, kterou představovaly náklady vynaložené žalobkyněmi na obhajobu v trestním řízení, přiznala však celkovou částku 47 553 Kč, a to odměnu za 14 úkonů po 2 400 Kč a jeden úkon po 1 200 Kč, 15 režijních paušálů po 300 Kč a 21 % DPH z odměny a náhrady hotových výdajů. Žalovaná přiznala za úkon advokáta v podobě stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání odměnu ve výši jedné poloviny s odkazem na ustanovení § 11 odst. 2 advokátního tarifu. Žalobkyním nepřiznala náhradu za porady s advokátem ve dnech 29.1.2014 a 28.3.2014 s odůvodněním, že k nim došlo ještě před převzetím obhajoby dne 9.6.2014, dále nepřiznala náhradu za porady s advokátem ve dnech 3.9.2015 a 4.9.2015, které hodnotil jako neúčelné, neboť předcházely veřejnému zasedání, na němž bylo rozhodováno o odvolání státního zástupce do zprošťujícího rozsudku a žalovaná přiznala náhradu za jednu

poradu předcházející veřejnému zasedání, a to ze dne 7.9.2015. Žalovaná také nepřiznala náhradu za vyjádření k obžalobě ze dne 4.12.2014 a vyjádření ze dne 24.4.2015 ke svědecké výpovědi a listinným důkazům, které neshledala za úkony ve smyslu advokátního tarifu, tedy ani za účelně vynaložené náklady obhajoby, což odůvodnila tím, že předmětná vyjádření byla zaslána bezprostředně před konáním nařízených hlavních líčení a jejich obsah mohl být advokátem přednesen na hlavním líčení dne 5.12.2014 a dne 27.4.2015.

11. Soud I. stupně vyšel ze zjištěného skutkového stavu, z něž vyplývá, že usnesením ze dne 15.11.2013 bylo proti žalobkyním zahájeno trestní stíhání pro trestné činy maření úkolu úřední osoby podle § 330 odst. 1 trestního zákoníku a neoznámení trestného činu podle § 368 odst. 1 trestního zákoníku, toto usnesení bylo zrušeno usnesením Okresního státního zastupitelství v xxx ze dne 20.1.2014. Usnesením ze dne 21.5.2014 bylo proti žalobkyním zahájeno trestní stíhání pro trestné činy maření úkolu úřední osoby podle § 330 odst. 1 trestního zákoníku a nepřekážení trestného činu podle § 367 odst. 1 trestního zákoníku. Stížnost žalobkyň proti tomuto usnesení byla usnesením Okresního státního zastupitelství v xxx ze dne 23.9.2015 zamítnuta jako nedůvodná. Rozsudkem Okresního soudu v xxx ze dne 30.4.2015 byly obě žalobkyně zproštěny obžaloby podle ustanovení § 226 písm. a) trestního řádu, neboť nebylo prokázáno, že se staly skutky, pro něž byly stíhány. Usnesením Krajského xxx – pobočka v xxx ze dne 23.9.2015, které nabylo právní moci dne 23.9.2015 bylo rozhodnuto o odvolání Okresního státního zastupitelství v xxx proti uvedenému rozsudku tak, že se odvolání zamítá.
12. Soud I. stupně se zabýval tím, zda jsou ve věci splněny předpoklady vzniku odpovědnosti žalované za žalobkyněmi tvrzenou škodu, a to nesprávný úřední postup či nezákonné rozhodnutí, vznik škody a příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem či nezákonným rozhodnutím a vznikem škody.
13. Usnesení o zahájení trestního stíhání žalobkyň ze dne 21.5.2014 hodnotil jako nezákonné rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., neboť toto pravomocné rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Okresního soudu v xxx ze dne 30.4.2015, kterým byly obě žalobkyně zproštěny obžaloby.
14. Pokud jde o žalobkyněmi uplatněný nárok na poskytnutí peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou žalobkyním vydáním nezákonného rozhodnutí v předmětném trestním řízení, soud I. stupně se s ohledem na závěr o vydání nezákonného rozhodnutí zabýval otázkou, zda v příčinné souvislosti s tímto rozhodnutím vznikla žalobkyním tvrzená nemajetková újma a jaké intenzity. Vyšel z judikatury Nejvyššího soudu, např. z rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 4280/2011 ze dne 3.7.2012, podle něž musí být nemajetková újma vzniklá v důsledku nezákonně vedeného trestního stíhání prokázána, a to není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoli osoba, která by byla danou skutečností postižena, a šlo by tedy o notoriету, kterou není třeba dokazovat. Soud I. stupně se s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu při hodnocení nároku zabýval povahou trestného činu, pro který byly žalobkyně stíhány, délkou trestního stíhání a důsledky trestního stíhání v osobnostní sféře každé ze žalobkyň.
15. Po provedeném rozsáhlém dokazování dospěl k závěru, že žalobkyním hrozil trest odnětí svobody až na jeden rok v případě trestného činu maření úkolu úřední osoby a až na tři roky v případě trestného činu nepřekážení trestného činu podle § 367 odst. 1 tr. zákoníku nebo trest zákazu činnosti. Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že obě žalobkyně v důsledku trestního stíhání trpěly psychickými obtížemi, musely podstoupit odbornou léčbu a užívat delší dobu antidepresiva, byly nuceny ukončit svůj pracovní poměr, který trval dlouhou dobu, neboť s ohledem na okolnosti trestního stíhání nemohly dále setrvat v zaměstnání. Rozhodnutí podat výpověď z pracovního poměru bylo pro obě žalobkyně velmi obtížné, neboť byly nuceny ukončit práci, kterou vykonávaly po dlouhou dobu a rády. Soud I. stupně hodnotil zásah trestního stíhání do pracovního života žalobkyň jako závažný s tím, že k němu došlo v příčinné souvislosti s trestním stíháním. Dále vzal za prokázáno, že proběhlým trestním stíháním významně utrpěla

čest a důstojnost obou žalobkyň, informace o jejich trestním stíhání se rozšířily v xxx, v němž byly obě žalobkyně známé většímu okruhu obyvatel. Žalobkyně do té doby žily bezúhonným životem, v rámci trestního stíhání jim bylo kladeno za vinu, že se dopustily trestných činů při výkonu své profese, což soud I. stupně hodnotil jako faktor zvyšující intenzitu nemajetkové újmy, když trestní stíhání žalobkyně vnímaly o to úkorněji, neboť je považovaly od počátku za nespravedlivé. Soud I. stupně přihlédl i k zásadnímu zásahu trestního stíhání do rodinného života obou žalobkyň, kdy v případě žalobkyně Mgr. H. K. přispělo k rozvodu manželství.

16. Soud I. stupně proto dospěl k závěru, že přiměřeným zadostiučiněním za utrpěnou nemajetkovou újmu je zadostiučinění poskytnuté v penězích, ohledně výše zadostiučinění postupoval tak, že zjištění v této věci srovnal s jinými případy nemajetkové újmy a dovedl, že v případě žalobkyň trvalo trestní stíhání téměř dvakrát delší dobu, než v případě například poškozených M. S. a V. S., kteří byli stíháni též pro trestný čin spáchaný při výkonu jejich povolání a každému z poškozených byla přiznána nemajetková újma ve výši 22 500 Kč. Soud I. stupně přihlédl k tomu, že žalobkyně byly stíhány pro trestnou činnost, k níž mělo dojít při výkonu jejich povolání, byly ohroženy trestem zákazu činnosti či případně podmíněným trestem odnětí svobody, trestní stíhání mělo následky v osobnostní sféře žalobkyň i ve sféře pracovní a za důvodné proto shledal peněžité zadostiučinění v celkové výši 50 000 Kč, z níž již byla žalobkyním žalovanou poskytnuta částka 20 000 Kč každé. Soud I. stupně proto vyhověl ohledně částky 30 000 Kč každé ze žalobkyň s úrokem z prodlení z částky 30 000 Kč ve výši 8,05 % ročně od 19. 8. 2016 do zaplacení a dále jim přiznal úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 20 000 Kč od 19. 8. 2016 do 25. 10. 2016, neboť tato částka byla žalovanou žalobkyním uhrazena dne 25. 10. 2016.

17. Žalobkyním dále přiznal náhradu škody spočívající v nákladech na obhajobu v trestním řízení, když oproti žalované shledal důvodným též požadavek na náhradu za další tři úkony, a to vyjádření ze dne 4. 12. 2014 a ze dne 24. 4. 2015, neboť dospěl k závěru, že jde o úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. a dále náhradu za poradu s advokátem dne 4. 9. 2015 před konáním veřejného zasedání odvolacího soudu, neboť přihlédl ke skutkové složitosti posuzované trestní věci. V ostatním shledal správným postup žalované, která nepřiznala žalobkyním náhradu za dva úkony učiněné ve dnech 29. 1. 2014 a 28. 3. 2014 učiněné před převzetím zastoupení advokátem a před vydáním nezákonného rozhodnutí, žalobě proto vyhověl ještě ohledně částky 9 801 Kč pro obě žalobkyně společně spolu s příslušenstvím z této částky od 19. 8. 2016 a s příslušenstvím z částky 47 553 Kč, kterou žalovaná žalobkyním na náhradě škody vzniklé jim na nákladech na obhajobu v trestním řízení, vyplatila dne 25. 10. 2016.

18. Zastavení řízení ohledně částky 87 553 Kč odůvodnil ustanovením § 96 odst. 2 o. s. ř., neboť se jednalo a částku, kterou žalovaná žalobkyním zaplatila dne 25. 10. 2016.

19. Výrok o nákladech řízení odůvodnil ustanovením § 142 odst. 3 o. s. ř. a žalobkyním přiznal právo na náhradu nákladů řízení z toho důvodu, že rozhodnutí o výši přiznaného peněžitého zadostiučinění záviselo na úvaze soudu. Ohledně nároku na náhradu škody vycházel z částečného úspěchu žalobkyň, které po odečtení úspěchu od neúspěchu měly právo na náhradu nákladů řízení v rozsahu 68 %, kterou žalobkyním přiznal jak za nárok na náhradu škody, tak i za nárok na náhradu nemajetkové újmy, a to za šest úkonů právní služby a za šest náhrad hotových výdajů po 300 Kč, když částečné plnění po podání žaloby hodnotil ve smyslu § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř. jako procesní úspěch žalobkyň. Celkem přiznal oběma žalobkyním dohromady náhradu nákladů řízení ve výši 56 760 Kč.

20. Proti tomuto rozsudku podaly odvolání obě žalobkyně i žalovaná.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

21. Žalobkyně poukázaly na velmi závažné a neodčinitelné zásahy do jejich rodinného, osobního i profesního života způsobené nezákonným trestním stíháním. Zdůraznily, že vzhledem k závažnosti újmy jim bylo přiznáno zadostiučinění v příliš nízké výši a namítly, že srovnání s jinými případy provedené soudem I. stupně není adekvátní. Poukázaly na tu skutečnost, že v případě žalobkyň bylo vedeno trestní řízení pro dva trestné činy, trvalo téměř dvakrát delší dobu, žalobkyně byly věci ovlivněny již od 15. 11. 2013, kdy bylo zahájeno první trestní stíhání, které bylo ukončeno, byl prokázán závažný zásah do osobní sféry žalobkyň v podobě následků na zdraví a žalobkyně byly ohroženy i uložením trestu zákazu činnosti, který by měl zásadní vliv na jejich výdělečnou činnost. Vzhledem k závažnosti způsobené újmy vyjádřily žalobkyně přesvědčení, že zadostiučinění jim mělo být poskytnuto ve vyšší částce. Žalobkyně dále poukázaly na nesprávné rozhodnutí ohledně náhrady nákladů řízení, neboť žalobkyním mělo být přiznáno dvanáct náhrad hotových výdajů, místo přiznaných šesti náhrad hotových výdajů. Dále poukázaly na tu skutečnost, že jednání dne 1. 12. 2017 trvalo více, jak dvě hodiny, žalobkyním proto měla být přiznána za toto jednání odměna za dva úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. g) vyhl. č. 177/1996 Sb.. Dále měla být žalobkyním přiznána cestovní náhrada a náhrada za promeškaný čas ve smyslu § 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., a to za účast jejich právního zástupce na jednání soudu I. stupně dne 8. 9. 2017, 1. 12. 2017 a 6. 3. 2018. Žalobkyně navrhly, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu I. stupně věci samé a žalobě plně vyhověl a žalobkyním přiznal též náhradu nákladů odvolacího řízení.

22. Žalovaná uvedla, že ve věci bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, jímž je usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 21. 5. 2014, neboť žalobkyně byly zproštěny obžaloby za skutky, za něž byly stíhány rozsudkem Okresního soudu v xxx č. j. 3 T 168/2014 - 393 ze dne 30. 4. 2015. Žalovaná zdůraznila, že nezpochybňuje skutečnost, že trestní stíhání zasáhlo do osobnostní sféry žalobkyň a zasáhlo je v oblasti pracovní, neboť žalobkyně byly trestně stíhány v souvislosti s výkonem své profese. Žalovaná namítla, že jí nemůže být dáváno k tíži jednání některých zaměstnanců původního zaměstnavatele žalobkyň, kteří případně nepravdivě vypovídali, a žalobkyně neprokázaly žádnou jinou konkrétní újmu, pokud jde o oblast výkonu profese s výjimkou změny zaměstnání. Žalovaná však poukázala na to, že žalobkyně ještě v průběhu trestního stíhání nastoupily do nového zaměstnání k obecně prospěšné společnosti xxx zabývající se obdobným předmětem jako původní zaměstnavatel žalobkyň, která klade důraz na velké morální a profesionální požadavky svých zaměstnanců. Žalovaná dále uvedla, že v rámci předběžného projednání nároku vzala v úvahu zhoršení psychických obtíží žalobkyň v souvislosti s trestním stíháním, přihlédla však k tomu, že psychické problémy žalobkyň se váží k oběma trestním stíháním, a to i k trestnímu řízení, které bylo vedeno u Okresního soudu v xxx pod sp. zn. 15 T 2018/2013, které bylo zahájeno usnesením o zahájení trestního stíhání ze dne 13. 6. 2013 pro trestný čin krivého obvinění a bylo ukončeno zprošťujícím rozsudkem okresního soudu, který nabyl právní moci dne 1. 2. 2007. Žalobkyně v žádosti o odškodnění uváděly shodná tvrzení ohledně způsobené újmy v obou případech. Žalovaná zdůraznila, že v řízení před soudem I. stupně nebylo prokázáno, že by následky způsobené trestním stíháním v osobnostní sféře žalobkyň byly způsobeny ve zvýšené míře a odkázala na judikaturu Nejvyššího soudu, podle níž nejsou následky v osobnostní sféře jediným kritériem pro posouzení újmy a její intenzity. Za další kritéria je třeba považovat délku trestního stíhání, která v této věci trvala 16 měsíců, povahu trestní věci a skutečnost, že žalobkyním nehrozil vysoký trest vzhledem k jejich dosavadní bezúhonnosti. Postup soudu I. stupně, který navýšil již poskytnuté zadostiučinění za nemajetkovou újmu, označila žalovaná za nesprávný, jak z hlediska skutkových zjištění, tak i právního posouzení. Žalovaná poukázala též na plynulý postup orgánů činných v trestním řízení.

23. Žalovaná označila za nesprávné též rozhodnutí o náhradě majetkové újmy spočívající ve

vynaložených nákladech na obhajobu v trestním řízení, za nějž soud I. stupně přiznal nad rámec již poskytnutého odškodnění žalobkyním náhradu za tři úkony právní služby, a to písemná vyjádření ze dne 4. 12. 2014 a ze dne 24. 4. 2015 a za poradu s advokátem dne 4. 9. 2015. K uvedeným úkonům žalovaná namítla, že se nejedná o úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 2 advokátního tarifu a náklady na ně nelze hodnotit jako účelně vynaložené, neboť obě vyjádření byla soudu zaslána bezprostředně před konáním nařízených hlavních líčení a jejich obsah mohl být právním zástupcem přednesen na hlavním líčení. Žalovaná vyjádřila nesouhlas také s přiznáním náhrady za poradu s advokátem uskutečněnou dne 4. 9. 2015, která předcházela veřejnému zasedání, na němž bylo rozhodováno o odvolání státního zástupce do zprošťujícího rozsudku a nejednalo se o takovou náročnost přípravy, aby bylo třeba přiznat náklady vynaložené na uskutečnění více porad s advokátem za situace, kdy žalobkyním byla přiznána náhrada za poradu s advokátem, která se uskutečnila dne 7. 9. 2015. Žalovaná navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujících výrocích změnil a žalobu zamítl.

24. Žalobkyně ve vyjádření k odvolání žalované uvedly, že skutečně požádaly i o přiznání zadostiučinění za trestní řízení vedené Okresním soudem v xxx pod sp. zn. 15 T 2018/2013, v němž byly obžalovány nejenom žalobkyně, ale i třetí osoba a není možné tato dvě trestní řízení směřovat a ponižovat výši zadostiučinění. V trestním řízení vedeným pod sp. zn. 15 T 2018/2013 proběhla pouze dvě hlavní líčení, v posuzované věci se jednalo o pět až šest hlavních líčení. Ve druhém trestním řízení přiznala žalovaná náhradu nemajetkové újmy i právního zastoupení ve výši 30 000 Kč a žaloba nebyla podávána, neboť toto řízení tvořilo minoritní část utržené újmy. Tvrzení žalované, že žalobkyním hrozil nízký trest, označily žalobkyně za nepřijatelné s tím, že pro ně byla nepřijatelná již skutečnost, že proti nim bylo vedeno trestní stíhání, které bylo dlouhodobé. Celou situaci označily za velmi těžkou a i přesto, že bylo spravedlivě rozhodnuto, že se ničeho nedopustily, přetrvává stále pocit určité křivdy, která byla žalobkyním způsobena.

25. Žalovaná odmítla tvrzení žalobkyň, že by byly poškozeny po profesní stránce s tím, že bylo prokázáno, že již v době trestního stíhání nastoupily do jiného zaměstnání, a to u společnosti se stejným předmětem činnosti jako pracovaly u původního zaměstnavatele. Výpověď ze zaměstnání přitom daly samy žalobkyně. Žalovaná zdůraznila, že z judikatury Nejvyššího soudu vyplývá, že obě řízení a způsobenou nemajetkovou újmu od sebe nelze oddělovat, je však třeba tuto okolnost zohlednit. Ohledně délky trestního stíhání žalovaná uvedla, že je třeba vycházet z počátku trestního stíhání, což je usnesení o zahájení trestního stíhání a ukončením je právní moc zprošťujícího rozsudku.

26. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně i řízení předcházející jeho vydání podle § 212 a § 212a o. s. ř. a odvolání žalobkyň shledal zčásti důvodným, odvolání žalované důvodným neshledal.

27. Odvolací soud vyšel ze skutkového stavu zjištěného soudem I. stupně, z nějž vyplývá, že proti žalobkyním bylo vedeno trestní stíhání u Okresního soudu v xxx pod sp. zn. 3 T 168/2014, které bylo zahájeno usnesením o zahájení trestního stíhání ze dne 21. 5. 2014 a skončilo rozsudkem Okresního soudu v xxx ze dne 30. 4. 2015, jímž byly obě žalobkyně zproštěny obžaloby, odvolání proti tomuto usnesení bylo Krajským soudem v xxx, pobočka xxx zamítnuto a dne 23. 9. 2015 nabylo právní moci. Usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 21. 5. 2014 je tedy nezákonným rozhodnutím.

28. Nezákonné rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. je předpokladem pro náhradu škody a nemajetkové újmy, kterou žalobkyně uplatnily. Existence nezákonného rozhodnutí nebyla mezi účastníky sporná a předmětem řízení byla pouze výše náhrady škody

a nemajetkové újmy, která žalobkyním vznikla v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím.

29. Žalobkyně se domáhaly každá částky 350 000 Kč, jako přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu a dále náhrady škody spočívající v nákladech vynaložených na obhajobu v trestním řízení za 21 úkonů po 2 400 Kč, 21 náhrad hotových výdajů po 300 Kč a DPH celkem ve výši 68 607 Kč, z níž žalovaná v rámci předběžného projednání nároku přiznala žalobkyním částku 47 553 Kč na náhradně škody a každé částku 20 000 Kč na zadostiučinění za nemajetkovou újmu.
30. Odvolací soud proto zaměřil svoji přezkumnou činnost na zjištění, zda odškodnění nemajetkové újmy je dostačující z hlediska následků, které nezákonné trestní stíhání žalobkyním způsobilo.
31. Soud I. stupně provedl podrobné dokazování za účelem zjištění intenzity nemajetkové újmy. Žalobkyně v průběhu řízení prokázaly, že trestní stíhání bylo vedeno proti do té doby zcela bezúhonným sociálním pracovnícím, které byly obviněny, aniž by pro to byl zákonný podklad. Žalobkyně v průběhu řízení prokázaly, že trestní stíhání jim způsobilo dalekosáhlé následky, jak v jejich osobnostní sféře, poškodilo jejich zdraví, narušilo jejich rodinný život a mělo zásadní negativní vliv na jejich pracovní zařazení, jejich pověst v xxx, kde vzhledem ke svému působení jako sociální pracovnice, byly známy. Jak uvedeno shora, spornou zůstává pouze výše odškodnění, která má být žalobkyním jako přiměřené zadostiučinění přiznána. Skutečnost, že žalobkyně opustily svoji dosavadní práci, byla vyvolána negativním přístupem kolegů v příčinné souvislosti s probíhajícím trestním stíháním žalobkyň. Žalobkyně byly v důsledku trestního stíhání donuceny si obstarat jiné, méně placené zaměstnání a opustit svoje pracovní zařazení na Magistrátu města xxx, kde pracovaly cca 20 let. Soud I. stupně hodnotil tuto skutečnost jako dehonestující žalobkyně, když působení trestního stíhání na bezúhonného člověka má objektivně negativní vliv, v němž hrají zásadní roli též pocity křivdy. Žalobkyně v příčinné souvislosti s trestním stíháním byly postiženy zdravotními problémy zejména v psychické oblasti, jejich rodinný život byl tím zásadně zasažen, u obou žalobkyň došlo k výskytu xxx, narušení spánku až do té míry, že byly nuceny vyhledat lékařskou pomoc a delší dobu se léčit.
32. Při úvaze o výši zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby, vycházel odvolací soud z judikatury Nejvyššího soudu, například z rozsudku sp. zn. 30 Cdo 2256/2011 ze dne 21. srpna 2012, podle něž je třeba v případě úvahy o výši náhrady nemajetkové újmy přihlídnout k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo, když určení výše ponechává ustanovení § 31a zák. č. 82/1998 Sb. na volném uvážení soudu.
33. Z rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2200/2015 ze dne 9. 9. 2015 vyplývá, že výši zadostiučinění je třeba stanovit s ohledem na specifické okolnosti konkrétního případu. Soud I. stupně vzal zcela správně v úvahu povahu trestní věci, délku trestního řízení i následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozených osob. Výši zadostiučinění přitom nelze odvíjet od základní částky odškodnění za jeden rok trvání řízení, ve kterém bylo porušeno právo na projednání věci v přiměřené lhůtě, jak vyplývá též z rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2256/2011, neboť se nejedná o typizovanou újmu jako v případě nepřiměřené délky řízení. Soud I. stupně postupoval správně, jestliže použil metodu srovnání s obdobnou věcí, nicméně při úvaze o výši zadostiučinění náležejícího žalobkyním je třeba přihlídnout k tomu, že oproti věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 27C 97/2008 a 26 C 80/2008 trvalo řízení více než dvojnásobně a v případě, že by bylo přihlíženo již k prvnímu zahájení trestního stíhání v listopadu 2013, trvalo 22 měsíců, tedy podstatně delší dobu než srovnávaná řízení, žalobkyně prokázaly zásadní zásah v podobě negativních následků na zdraví

spojených s léčbou, která v případě psychického onemocnění je dlouhodobá a prokázaly též zásadní zásah do pracovního života, jakož i do rodinného života, jak podrobně popsal a vyložil soud I. stupně.

34. Taktéž je třeba přihlížet k důvodům, pro něž byly žalobkyně zproštěny obžaloby, k čemuž zaujal stanovisko Nejvyšší soud v rozsudku sp. zn. 30 Cdo 2200/2015, podle kterého je hledisko způsobené nemajetkové újmy zpravidla nejintenzivněji naplněno tehdy, jestliže je vydán zprošťující rozsudek pro důvody uvedené v § 226 písm. a) a b) trestního řádu. Tak tomu bylo v projednávané věci, když obě žalobkyně byly zproštěny obžaloby podle ustanovení § 226 písm. a) trestního řádu, neboť nebylo prokázáno, že se staly skutky, pro něž byly stíhány. Za této situace se jeví přiznané zadostiučinění nedostatečné ve vztahu k následkům způsobeným nezákonným rozhodnutím. Odvolací soud proto přistoupil ke zvýšení částky tak, aby se každé ze žalobkyň dostalo celkové částky 100 000 Kč s příslušenstvím.
35. Z důvodů shora uvedených postupoval odvolací soud v zamítavém výroku IV. podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a rozsudek soudu I. stupně v tomto výroku změnil tak, že žalované uložil povinnost zaplatit každé ze žalobkyň další částku 50 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 19. 8. 2016 do zaplacení, když počátek prodlení vyplývá z požadavku žalobkyň, byť jak vyloženo v rozsudku soudu I. stupně, v prodlení je žalovaná již od 11. 8. 2016.
36. Ve zbývající části zamítavého výroku, tedy i ohledně další částky požadované na náhradě škody v souvislosti s obhajobou v trestním řízení shledal rozsudek soudu I. stupně správným, a to z důvodů v něm uvedených. Ve zbývající části zamítavého výroku, jakož i ve vyhovujících výrocích I., II. a III. proto odvolací soud rozsudek soudu I. stupně jako správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil.
37. Vzhledem k částečné změně rozhodnutí ve věci samé rozhodoval odvolací soud v souladu s ustanovením § 224 odst. 2 a o. s. ř. i o nákladech řízení soudu I. stupně. Každá ze žalobkyň uplatnila jednak samostatný nárok na náhradu nemajetkové újmy v celkové výši 350 000 Kč, jednak obě žalobkyně uplatnily společně nárok na náhradu škody, která jim vznikla v posuzovaném řízení a představuje náklady vynaložené na obhajobu v trestním řízení v celkové částce 68 607 Kč pro obě žalobkyně.
38. Výši odměny advokáta stanovil odvolací soud u nároku na náhradu nemajetkové újmy podle § 7 odst. 5 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, když vycházel z tarifní hodnoty stanovené podle § 9 odst. 4 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 50 000 Kč a takto stanovenou výši odměny snížil o 20 % podle § 12 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb. pro každou ze zastupovaných osob tak, že výše mimosmluvní odměny činí pro každou ze zastupovaných žalobkyň částku 2 480 Kč za jeden úkon právní služby.
39. Výše mimosmluvní odměny ve vztahu k nároku týkajícím se náhrady škody ve výši 68.607 Kč byla stanovena podle § 7 bod 5 ve spojení s § 12 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb. částkou 3 088 Kč za jeden úkon právní služby (částka 3 860 Kč po odečtení 20 % tedy částky 772 Kč).
40. Právní zástupce žalobkyň učinil v řízení před soudem I. stupně sedm úkonů právní služby, a to příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby, částečné zpětvzetí žaloby a účast u jednání dne 8. 9. 2017, dne 1. 12. 2017, které přesáhlo dvě hodiny a dne 6. 3. 2018. Za tyto úkony mu byla přiznána mimosmluvní odměna v plné výši a za jednání dne 1. 12. 2017, které přesáhlo dvě hodiny, byla přiznána mimosmluvní odměna jako za dva úkony právní služby. Žalobkyně požadovaly na náhradě škody společně a nerozdílně částku 68 607 Kč, z níž jim byla jako

společné a nerozdílné plnění přiznána celkem částka 57 354 Kč (částka 47 553 Kč byla zaplacená žalovanou po podání žaloby a částka 9 801 Kč přiznána soudem I. stupně), při stanovení výše nákladů řízení bylo přihlédnuto k poměru úspěchu a neúspěchu žalobkyň ve smyslu § 142 odst. 2 o. s. ř.

41. Žalobkyně byly z hlediska nároku na náhradu škody úspěšné v rozsahu 83,6 %, neúspěch měly v rozsahu 16,4 %, mají tedy nárok na náhradu nákladů řízení v rozsahu 67,2 % z celkových jim vzniklých nákladů řízení s výjimkou nákladů vynaložených na právní zastoupení ohledně nároku uplatněného na přiměřené zadostiučinění za utrpěnou nemajetkovou újmu, které jim byly přiznány podle § 142 odst. 3 o.s.ř. v plné výši.

42. Žalobkyním vznikly v řízení před soudem I. stupně ve vztahu k nároku na náhradu škody náklady na právní zastoupení za sedm úkonů po 3 088 Kč ve výši 21 616 Kč pro obě žalobkyně společně, z níž mají žalobkyně nárok na 67,2 %, tedy částku 14 526 Kč, ve vztahu k nemajetkové újmě vznikly každé ze žalobkyň náklady za sedm úkonů po 2 480 Kč, což činí částku 17 360 Kč pro každou ze žalobkyň. K poskytnutým úkonům náleží sedm náhrad hotových výdajů po 300 Kč ve výši 2 100 Kč pro obě žalobkyně společně. Celkem náleží oběma žalobkyním společně částka 14 526 Kč plus částka 34 720 Kč (2x17 360 Kč) plus částka 2 100 Kč, celkem částka 51 346 Kč, k níž náleží DPH 21 % ve výši 10 782,66 Kč tak, že na náhradě právního zastoupení před soudem I stupně náleží oběma žalobkyním společně částka **62 128,66 Kč**. Dále náleží žalobkyním náhrada cestovního ze sídla jejich právního zástupce k jednání soudu a zpět podle § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb. a to za cestovné k soudu I. stupně dne 8. 9. 2017 a 1. 12. 2017, které bylo stanoveno podle vyhl. č. 440/2016 Sb. Podle § 1 písm. b) vyhl. č. 440/2016 Sb. činí sazba základní náhrady za 1 km jízdy u osobních silničních motorových vozidel částku 3,90 Kč a podle § 4 písm. c) vyhl. č. 440/2016 Sb. činí výše průměrné ceny za 1 l pohonných hmot částku 28,60 Kč u motorové nafty. Právní zástupce žalobkyň doložil velký technický průkaz vozu, jímž se dopravoval k jednání soudu, z nějž odvolací soud zjistil, že průměrná spotřeba je 7,4 litru nafty na 100 km. Z portálu Google mapy bylo zjištěno, že cesta ze sídla právního zástupce žalobkyň do sídla soudu v Praze je celkem 113 km za jednu cestu, za obě cesty (Liberec-Praha a zpět) se celkem jedná o vzdálenost 226 km a jedna cesta trvá 1,17 hod. Za cestovné v roce 2017 byla přiznána náhrada ve výši 1 359,70 Kč při celkové spotřebě 16,724 litru při ceně za jeden litr pohonných hmot 28,60 Kč, což celkem činí částku 478,30 Kč za pohonné hmoty a částku 881,40 Kč za základní náhradu za použití silničního motorového vozidla, celkem na cestovním za jednu cestu k soudu a zpět byla přiznána částka 1 359,70 Kč a dále byla přiznána náhrada za promeškaný čas podle § 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., a to za šest půlhodin, když za jednu půlhodinou je přiznávána částka 100 Kč, za cestovné v rozsahu 1,17 hod. na jednu cestu, činí ztráta času šest půlhodin, tedy 600 Kč. Za účast na jednání soudu I. stupně dne 6. 3. 2018 bylo přiznáno cestovné ve výši stanovené podle vyhlášky č. 463/2017 Sb., podle níž činí pro rok 2018 sazba základní náhrady za 1 km při použití osobního silničního motorového vozidla 4 Kč a podle § 4 písm. c) vyhlášky č. 463/2017 Sb., činí výše průměrné ceny za 1 litr motorové nafty částku 29,80 Kč. Výpočtem pak byla stanovena výše cestovního částkou 1 402,37 Kč a dále náhrada za ztrátu času za šest půlhodin ve výši 600 Kč. Na cestovním a náhradě za promeškaný čas tak vznikly oběma žalobkyním v roce 2017 společně náklady ve výši 3 919,40 Kč (2 x 1 359,70 Kč) +(2 x 600 Kč) a to za cestu na jednání soudu I. stupně dne 8. 9. 2017 a dne 1. 12. 2017 a za rok 2018 náklady ve výši 2 002,37 Kč (1 402,37 Kč + 600 Kč).

43. Náklady pro obě žalobkyně za řízení před soudem I. stupně na cestovním a náhradě za promeškaný čas činí částku 5 921,77 Kč, k níž náleží DPH 21% ve výši 1 243,57 Kč, celkem tyto náklady činí částku 7 165,34 Kč, z níž náleží žalobkyním podle poměru úspěchu k neúspěchu 67,2 %, tedy částka 4 815,11 Kč. Celkové náklady před soudem I. stupně pro obě

žalobkyně za právní zastoupení, cestovné a promeškaný čas činí částku ve výši **66 943,77 Kč** (62 128,66 Kč + 4 815,11 Kč), což pro každou ze žalobkyň činí částku 33 471,88 Kč.

44. V odvolacím řízení byly žalobkyně úspěšné z hlediska nároku na náhradu nemajetkové újmy, žalovaná úspěšná nebyla, žalobkyním byly proto přiznány náklady řízení za právní zastoupení, a to za tři úkony právní služby (podání odvolání, vyjádření k odvolání žalované a účast u jednání odvolacího soudu dne 4. 12. 2018 vždy ve výši 2 480 Kč pro každou ze žalobkyň. Právní zástupce žalobkyň učinil v odvolacím řízení tři úkony právní služby pro každou ze žalobkyň, celkem tedy šest úkonů právní služby po 2 480 Kč, za něž náleží oběma žalobkyním společně náhrada ve výši 14 880 Kč a tři náhrady hotových výdajů ve výši 900 Kč, dále cestovné k odvolacímu soudu ve výši 1 402,37 Kč dle výpočtu podle vyhlášky pro rok 2018, tak jak je uveden shora a dále náhrada za promeškaný čas ve výši 600 Kč celkem v částce 17 782,37 Kč a dále DPH 21% ve výši 3 734,29 Kč, celkem náklady ve výši 21 516,66 Kč pro obě žalobkyně, tedy ve výši 10 758,33 Kč pro každou ze žalobkyň. K takto stanovené výši nákladů řízení náleží zaplacený soudní poplatek z odvolání do výroku o náhradě nemajetkové újmy, který zaplatila každá ze žalobkyň ve výši 3 300 Kč. Ohledně nároku na náhradu škody v odvolacím řízení nebyly úspěšné žalobkyně, ani žalovaná, ve vztahu k tomuto nároku nemá žádný z účastníků nárok na náhradu nákladů řízení.

45. Celkové náklady řízení vzniklé oběma žalobkyním dohromady před soudem I. stupně činí částku v celkové výši **66 943,77 Kč** a ve výši **28 116,66 Kč** pro obě žalobkyně v odvolacím řízení, celkem za obě řízení částku **95 060,43 Kč**. Každé ze žalobkyň náleží náhrada nákladů řízení ve výši jedné poloviny této částky, tedy ve výši **47 530,22 Kč** a žalované bylo uloženo zaplatit ji žalobkyním k rukám jejich právního zástupce do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek a z důvodů stanovených v § 237 o. s. ř. ve znění od 30. 9. 2017 - jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Proti tomuto rozsudku v části týkající se výroku o nákladech řízení není dovolání přípustné.

Praha 4. prosince 2018

JUDr. Jan Klášterka v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.